

[Ministeren for offentlige arbejder.]

linje med hensyn til statens udgiftspolitik, som folketingets flertal ønsker fulgt. Sidst, men ikke mindst har jeg lagt vægt på at nå frem til en fordeling af byrderne, som man også lokalt kunne finde rimelig og gå ind for. Jeg tror, det er lykkedes at forene disse hensyn med den aftale, der er opnået med amter og kommuner, hvorefter staten bidrager med 60 pct., medens de resterende 40 pct. fordeles med $\frac{2}{3}$ til amtet og $\frac{1}{3}$ til kommunerne.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget til tingets velvillige og hurtige behandling.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Jeg skal for det høje ting forelægge *forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.*

Lovforslaget går ud på at ophæve bestemmelsen i lovens § 80, hvorefter en arbejdsløshedskasse, som efter 1. april 1966 har givet afkald på statsanerkendelse efter loven, men som anerkendes på ny, først kan få statsrefusion af sine dagpengeudgifter 4 år efter den nye anerkendelse.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til bemærkningerne til lovforslaget, gør jeg opmærksom på, at der her foreligger et tilfælde, hvor en bestemmelse, som i sin tid er indført i arbejdsløshedsloven, for en enkelt arbejdsløshedskasse — nemlig kommunalarbejdernes — har fået virkninger, som utvivlsomt ikke har været tilsigtet.

Kassen gav ganske vist i sin tid afkald på anerkendelsen og har haft en vis fordel heraf, idet den kunne opkræve et lavt kontingent og alligevel oparbejde en vis formue. Men kassen er nu på grund af forhold, som den ikke har været herre over: navnlig en væsentlig ændring i medlemskredsens sammensætning, kommet ud i den situation, at den ikke blot har opbrugt sin formue, men også har måttet optage et meget betydeligt lån i Forbundet af offentligt ansatte. Kassen vil kun kunne klare dagpengeudgifterne uden statsrefusion i de 4 år gennem en sådan forhøjelse af kontingentet, at man må påregne, at et meget betydeligt antal medlemmer vil søge sig arbejdsløshedsforsikret på anden måde.

Et sådant forhold ligger helt uden for, hvad der har været tanken med § 80.

Jeg foreslår derfor at ophæve § 80 og gør opmærksom på, at dette ikke vil få aktuel betydning for andre, bestående, ikke anerkendte arbejdsløshedskasser, og at de økonomiske konsekvenser af lovforslaget for staten vil være af begrænset omfang. Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om erhvervsfaglige forsøgsuddannelser.*

I § 17, stk. 2 i lov nr. 291 af 7. juni 1972 om erhvervsfaglige forsøgsuddannelser er det bestemt, at forslag om revision af loven skal fremsættes for folketinget i folketingsåret 1975-76.

Når jeg i stedet ved dette lovforslag foreslår revisionsfristen udskudt 1 år, skyldes det, at der i forbindelse med den af et lovrevisionsudvalg netop afgivne betænkning har vist sig at være uenighed mellem arbejdsmarkedets parter om elevernes økonomiske vilkår, om forholdet over for arbejdsmarkedsuddannelserne og om elevernes retlige forhold.

Da arbejdsmarkedets parter hidtil i væsentlig grad har deltaget i tilrettelæggelsen af de erhvervsfaglige uddannelser, finder jeg det på baggrund af den konstaterede uenighed påkrævet at få de anførte punkter nøjere belyst ved en forhandling med de respektive parter.

Et lovforslag om en permanent uddannelsesordning inden for de erhvervsfaglige grunduddannelser vil derfor næppe kunne fremsættes så betids, at der bliver tilstrækkelig tid for folketinget til færdigbehandling af forslaget i indeværende samling.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets velvillige og hurtige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om uddannelsesråd.*

I forbindelse med den nylig gennemførte omstrukturering af undervisningsministeriet blev der stillet forslag om nedsættelse af et centralt uddannelsesråd samt en række sektoruddannelsesråd til afløsning af nogle af de mange permanente råd, kommissioner og